

[Bækgaard.]

som Aldersrentenyder er betinget af, at man i den yngre Alder har sikret sig denne Adgang gennem Sygekasse- eller Invalideforsikring — med de faa Undtagelser, der senere gøres i Loven. Det er ligeledes fastslaaet, at denne Adgang hviler paa en bestemt Præmieydelse, men at Præmien ikke er saa høj, at den fuldt ud dækker Invalidere- renten. Naar dette er Tilfældet, synes jeg ikke, der er hverken Brug eller Berettigelse for disse Ændringer. Det maa jo være mere principielle Grunde, der er bestemmende for Mindretallets Stilling; jeg maa maaske sige, at det er mere Fremtidsmulighederne end Nutidens faktiske Forhold, der her kommer til Udtryk. Jeg vil derfor fraraade at stemme for disse Ændringsforslag.

Det andet Sæt Ændringsforslag, Nr. 8, 9 og 10 til § 42, gaaende ud paa en betydelig Forhøjelse af Præmierne, maa jeg ligeledes fraraade. Jeg ved ikke, om de foreslaaede forhøjede Præmier er saa store, at de kan give fuld Dækning for Invalidere- renten — jeg har ikke set nogen Beregning derover. Maaske vil det være Tilfældet, og i alt Fald vil de vel nok sammen med Arbejdsgiverbidraget ligge over og kan for saa vidt skabe Berettigelse for de førstnævnte Ændringer. Men i de økonomisk vanskelige Tider, vi er inde i, vil jeg ligesom den højtærede Minister finde det uforsvarligt og tillige meget uklogt at foretage en saadan Forhøjelse. Det vil enten føre til, at hele Grundlaget vil svigte, eller ogsaa, at Kravene til Kommunernes Støtte til Præmiebetalingen vil blive langt stærkere, end det er forudsat i § 15. Med de Satser, som Lovforslaget indeholder, sker der en ikke ubetydelig Forhøjelse af Præmierne baade for de forsikrede og for Arbejdsgiverne, og jeg tror ikke, det er klogt for Øjeblikket at gaa videre end til det, Lovforslaget tager Sigte paa. Fra det bestaaende sker der jo en Forhøjelse af Præmierne paa ca. 33 pCt.; det er en ikke ubetydelig Forhøjelse.

Hvad endelig Ændringsforslag Nr. 2 til § 15 angaar, kan jeg fuldt ud slutte mig til de Betragtninger, som den højtærede Socialminister har gjort gældende.

Jeg skal hermed gentage min Anbefaling af at stemme for Flertallets Ændringsforslag, medens jeg maa tilraade at stemme imod Mindretallets.

Hendriksen: Den ærede Ordfører for Udvalget (Bækgaard) udtalte, at han saa ikke nogen Realitet i vort Ændringsforslag Nr. 1, men det var maaske, tilføjede

han, af principielle Grunde, vi stillede det. Ja, det er af principielle Grunde, vi stiller dette Ændringsforslag, fordi der for os er en Realitet i det. Men naar der ikke for det ærede Medlem er nogen Realitet i det, og naar han derigennem kunde sikre sig vor Medvirken til dette Forslags Gennemførelse i det høje Ting, forstaar jeg ikke, hvorfor det ærede Medlem ikke kan tiltræde det.

Den ærede Ordfører sagde yderligere, at de Præmier, vi har foreslaaet, er saa høje, at de formentlig vilde give fuld Dækning for Invalidere- renten. Men det ærede Medlem maa jo erindre — jeg tror ogsaa, det ærede Medlem berørte det rent periferisk —, at vor Hensigt er, at disse Præmier ikke alene skal medvirke til at betale Invalidere- renten, men ogsaa, saaledes som vi har foreslaaet det ved vort Ændringsforslag Nr. 1, en Del af Aldersrenten. Det er Grunden til, at vi har stillet Forslag om denne betydelige Forhøjelse af Præmierne. Jeg gentager imidlertid, at vi for vort Vedkommende stedse har været og stedse vil være villige til at diskutere Spørgsmaalet om Præmiernes Størrelse; det har ikke for os været af afgørende Betydning, om de var noget højere eller noget lavere. Derimod har vore to første Ændringsforslag været af afgørende Betydning.

Jeg er nemlig ikke helt enig med den højtærede Socialminister i, at vort Ændringsforslag Nr. 2 til § 15 ikke har nogen reel Betydning. Det er nok rigtigt, hvad den højtærede Minister sagde, at det i Praxis maaske vil vise sig, at der ikke bliver saa stor en Forandring, hvad enten vort Ændringsforslag vedtages, eller Lovforslaget ophøjes til Lov i den Skikkelse, hvori det nu foreligger. Men der er dog den Forskel, at Kommunalbestyrelserne, saaledes som vort Forslag er formuleret, i hvert enkelt Tilfælde har Ret til at skelne mellem de forskellige Ansøgere og selv kan bestemme, hvorvidt de vil betale Præmierne, eller de ikke vil betale dem. Saaledes som Lovforslaget foreligger i Flertallets Affattelse, har Kommunalbestyrelserne derimod ikke mere nogen Ret til at skelne mellem de forskellige Ansøgere, men de har en Pligt til — med de Undtagelser, der er nævnt i Lovforslaget — i alle Tilfælde at betale Præmierne for de paagældende. Og det forekommer os ikke at være rigtigt.

Sluttelig vil jeg blot sige til den højtærede Socialminister, at det er jo rigtigt, at den højtærede Minister og jeg i det andet høje Ting ved flere Lejligheder har diskuteret Spørgsmaalet Folkeforsikring og Be-